

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชาตินิยม เป็นแนวคิดสำคัญทางการเมืองการปกครองที่มุ่งสร้างความเป็นปึกแผ่น มั่นคง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติ โดยแนวคิดนี้ได้เริ่มต้นมาจากแถบยุโรป ราวศตวรรษที่ 18 และเข้ามาในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในราวศตวรรษที่ 20 โดยบรรดาประเทศที่ตกเป็นอาณานิคมของทางตะวันตก ใช้แนวคิดนี้ในการรวมชาติและผนึกกำลังประชาชนเพื่อเรียกร้องเอกราชของตนคืนมา สำหรับประเทศไทย แนวคิดหรือลัทธิชาตินิยมได้เข้ามามีบทบาทอย่างเด่นชัด ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อดำเนินภัยคุกคามจากประเทศในแถบยุโรป และสกัดกั้นการขยายตัวทางอำนาจเศรษฐกิจจากการเข้ามาของชาวจีน และนำมาใช้เป็นนโยบายของรัฐบาลอีกครั้งในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ 1 ระหว่าง ปี พ.ศ. 2481-2487 มุ่งเน้นที่การต่อต้านอำนาจทางเศรษฐกิจชาวจีน และการทำให้เป็นสากล ยุคนี้เป็นยุคที่ได้ชื่อว่า "เชื้อผู้นำชาติพันธุ์"

ขณะที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม มียศเป็นหลวงพิบูลสงคราม ได้เป็นสมาชิกฝ่ายทหารชั้นอ่อนอาวุโสคนสำคัญของคณะราษฎร และก้าวขึ้นมาเป็นนายกรัฐมนตรีระหว่าง 2481 - 2487 เป็นระยะเวลากว่า 5 ปี ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวถือได้ว่าเป็นยุคใหม่ของการเมืองไทยอีกยุคหนึ่ง คณะราษฎรได้เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญทางการเมืองการบริหารอย่างแท้จริง นามทางการเมืองของประเทศ เปลี่ยนจาก " สยาม " เป็น " ไทย " (2482) ประเทศไทยเข้าสู่ยุคสมัยของ " การสร้างชาติ " มีความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงทางด้านวัฒนธรรม ประเทศไทยเข้าสู่วงโคจรแห่งอำนาจของญี่ปุ่น ความอ่อนแอของ " ลัทธิรัฐธรรมนูญ " ทำให้ผู้นำใหม่หันไปสร้างฐานความสนับสนุนของตนด้วย " ลัทธิชาตินิยม " และเมื่อสงครามโลกครั้งที่สองระเบิดขึ้นในเอเชีย รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็สร้างฐานสนับสนุนเพิ่มเติมด้วย " ลัทธิทหาร " และ " ลัทธิผู้นำ " ไทยเข้าสู่สงครามครั้งนั้นในฝ่ายของญี่ปุ่น ไทยเป็นประเทศเล็กเพียงประเทศเดียวที่ประกาศสงครามกับอังกฤษและสหรัฐฯ อย่างเป็นทางการ (ชาณุวิทย์ เกษตรศิริและคณะ, 2540:351-352)

ส่วนในรัฐบาลยุคหลังของจอมพล ป. พิบูลสงคราม (พ.ศ.2491-2500) เป็นไปรักษาอำนาจอของรัฐ และเพื่อสกัดกั้นการเข้าครอบงำจากลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งขณะนั้นกำลังแทรกซึม ลุกลามเข้ามาในประเทศเพื่อนบ้านของไทย ขณะเดียวกันก็ทำการต่อต้าน ยับยั้งภัยจากอิทธิพลทางเศรษฐกิจชาติชาวจีนที่ควบคุมไว้เสียส่วนใหญ่ (ปรีดารัตน์ พัฒนพีชัย, 2544:4)

สรุปได้ว่า ชาตินิยม เป็นแนวคิดและเครื่องมือสำคัญในการต่อต้านการครอบงำจากต่างชาติ โดยผู้นำจากทั้ง 2 ระบอบการปกครอง อาศัยในการบริหารและปกครองประเทศ สังเกตได้ว่า ทั้งในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และ สมัยการปกครองของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้เกิดวาทะจากผู้ปกครองประเทศ ทั้งจากผู้ปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช และผู้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย ที่ยกย่องสนับสนุนแนวคิดชาตินิยม ทั้งทางตรงและทางอ้อม ผ่านทางข้อเขียน คำขวัญ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ และอื่นๆ ออกเป็นกำหนดกฎเกณฑ์ รวมไปถึงกฎหมายต่างๆ

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงได้ให้สุนทรพจน์ และข้อเขียนโดยพระนามแฝง “อศฺวพาทุ” ในเรื่องเกี่ยวกับชาตินิยมนี้ เป็นจำนวนมากเช่น เมืองไทยจึงตื่นเกิด, ยิวแห่งบูรพทิศ, เกิดมาเป็นไทย, ผืนแผ่นดินไทย, และนิสัยคนไทย และทรงอธิบายความหมายของคนไทยไว้ ในความบางตอนที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงกล่าววาทะ จากเรื่อง“เกิดมาเป็นไทย” ดังนี้

“...การที่เกิดมาเป็นคนไทย ต้องรู้สึกเป็นหน้าที่สำคัญอันหนึ่ง ซึ่งเราต้องระวังรักษาชื่อเสียงของเรา คำว่า ไทย เป็นคำสำคัญ ซึ่งถ้าผู้ที่เอาชื่อนั้นไปถือโดยไม่รู้จกคำนั้นแล้ว ก็เป็นเหมือนกับนกแก้วนกขุนทองที่ที่กล่าวเมื่อตะกี้ี้เหมือนกัน คำว่า ไทย แปลว่าอะไร ต้องแปลว่า เราไม่ยอมเป็นข้าใคร ใครที่จะมาเอาเราไปเป็นบ่าว เป็นข้า เราต้องยอมไม่ได้ทุกคน คนที่พูดว่า เรานิ่งเสียเขาจะทำอะไรนั้น ส่วนตัวเรานิ่งเสียเขาไม่รังแกเราเช่นนี้ แปลว่า ไม่รู้จกคำว่าไทย คนที่เป็นไทยแท้จริง เมื่อใครว่ากระทบกระเทือนคนใดคนหนึ่งในหมู่ไทย เหมือนกับทำกับเราเหมือนกัน เพราะเป็นส่วนหนึ่งของชาติไทย ก็เมื่อมากระทบส่วนหนึ่งเข้า

แล้ว กระเทือนถึงกันหมด ผู้โดยยังไม่รู้สึกละได้เช่นนี้ ต้องทำใจให้รู้สึกได้จึงจะ
เป็นการสมควร..."

(ส. วัฒนเศรษฐ์, วาทะพระมงกุฎ, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์
: 120-121)

เมื่อเทียบกับสุนทรพจน์ทางวิทยุกระจายเสียงของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่แสดงถึง
ความมุ่งมั่นที่จะนำเอาลัทธิชาตินิยมเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2482
เนื่องในวาระเฉลิมฉลองวันชาติ ตอนหนึ่ง กล่าวแสดงนโยบายของรัฐที่ต้องการนำอุดมการณ์
ชาตินิยมมาใช้ ว่า

"... ประเทศไทยได้เข้าสู่ระบอบใหม่ รัฐบาลได้พยายามสร้างความถาวร
ให้สำเร็จลุล่วงไปได้แล้วหลายประการ เป็นต้นว่า ได้แก้ไขสนธิสัญญาจน
ได้รับอิสรภาพทางการเมือง การศาล และการเศรษฐกิจ ได้ก่อสร้างกำลัง
ป้องกันชาติให้แข็งแรงยิ่งขึ้น เพิ่มพูนความมั่นคงในทางการเมือง การคลัง
การเกษตร การพิทักษ์สันติสุขและอนามัยของประชาชน กับงานอื่นๆ อีก
หลายอย่างอันเป็นปัจจัยแห่งความถาวร เพื่อให้งานที่ทำมาแล้ว และที่จะ
ทำต่อไปได้ผลยั่งยืน ประชาชนชาวไทยจำต้องปลูกคุณลักษณะขึ้นให้สม
กับระบอบใหม่ ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงต้องสนใจในการสร้างความวัฒนาให้
บังเกิดคู่กันไปกับความถาวรที่ได้พยายามทำมาแล้ว แต่การสร้างความ
ถาวรต้องอาศัยกฎหมายบังคับได้ แต่การสร้างความวัฒนานั้นไม่สะดวก
ที่จะใช้กฎหมาย รัฐบาลจึงได้จัดให้มีอันหนึ่งขึ้นเรียกว่า "รัฐนิยม"..."

(เอกสารบันทึกสุนทรพจน์ของจอมพล ป. พิบูลสงคราม,
25 เมษายน พ.ศ. 2482, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์)

แนวคิดเรื่องรัฐนิยมที่จอมพล ป. พิบูลสงครามเสนอต่อประชาชนนั้น มีผลต่อการ
เปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของประชาชนหลายประการ รัฐบาลโดยการนำ
ของจอมพล ป. พิบูลสงคราม(2481-2487, 2491-2500) อยู่ในช่วงต้นของการเปลี่ยนแปลงการ
ปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ระบอบการปกครอง
ระบอบใหม่นี้ยังไม่ทันได้ฝังราก ปู่พื้นฐาน สร้างความเคยชินต่อคนในชาติดี กอปรกับสถานการณ์
โลกทางการเมืองระหว่างมหาอำนาจทางตะวันตก ทวีความรุนแรงจนเป็นที่มาของสงครามโลก

ครั้งที่ 2 ยุคนี้จึงเป็นช่วงที่อาจเกิดการเข้าแทรกแซงทางการเมืองจากประเทศมหาอำนาจดังกล่าว โดยเฉพาะในรัฐบาลภายใต้การนำของจอมพล ป. พิบูลสงครามระยะที่สอง (พ.ศ.2491-2500) ซึ่งเป็นการแบ่งค่ายโลกออกเป็น 2 ฟาก คือ เสรีนิยม และสังคมนิยม อาจนำมาซึ่งการแทรกซึมของลัทธิคอมมิวนิสต์ ภายในประเทศได้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นั้นเป็นผู้นำที่ไม่ได้มาจากการสืบทอดตำแหน่งในระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาจากการเป็นราษฎรคนหนึ่ง ก้าวขึ้นบริหารปกครองประเทศ ย่อมต้องสร้างและสรรหานโยบายทางการเมืองการปกครอง และความชอบธรรมเพื่อการบริหารประเทศ ช่วงการครองอำนาจของจอมพล ป. มีระยะเวลายาวนานที่สุด คือ 2 ช่วง (2481-2487และ2491-2500) มีคณะรัฐบาล 8 ชุด รวมเป็นเวลา 15 ปี มากกว่านายกรัฐมนตรีท่านใตุนับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในช่วงเวลาดังกล่าว รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงครามได้ออกรัฐนิยมทั้งสิ้น 12 ฉบับ ซึ่งแยกออกเป็น 2 ลักษณะสำคัญ คือ ปลูกฝังความนิยมในหมู่คนไทย ได้แก่ รัฐนิยมนับปีที่ 1-6 และการชักชวนให้ประชาชนร่วมกันสร้างชาติในด้านต่างๆ ได้แก่ รัฐนิยมนับปีที่ 7

รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้ออกรัฐนิยมไว้ (กรมศิลปากร, 2539: 233-234) ดังนี้

ฉบับที่ 1	เรื่องการใช้ชื่อประเทศ (24 มิถุนายน 2482)
ฉบับที่ 2	เรื่องการป้องกันภัยที่จะบังเกิดแก่ชาติ (3 กรกฎาคม 2482)
ฉบับที่ 3	เรื่องการเรียกชื่อชาวไทย (2 สิงหาคม 2482)
ฉบับที่ 4	เรื่องการเคารพธงชาติ เพลงชาติและเพลงสรรเสริญพระบารมี (8 กันยายน 2482)
ฉบับที่ 5	เรื่องให้ชาวไทยพยายามใช้เครื่องอุปโภคบริโภคที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย (1 พฤศจิกายน 2482)
ฉบับที่ 6	เรื่องทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติ (10 ธันวาคม 2482)
ฉบับที่ 7	เรื่องชักชวนให้ชาวไทยร่วมกันสร้างชาติ (21 มีนาคม 2483)
ฉบับที่ 8	เรื่องสรรเสริญพระบารมี (1 เมษายน 2483)
ฉบับที่ 9	เรื่องภาษาและหนังสือไทยกับหน้าที่พลเมืองดี (24 มิถุนายน 2483)
ฉบับที่ 10	เรื่องการแต่งกายของประชาชนชาวไทย (ออก 15 มกราคม 2484)
ฉบับที่ 11	เรื่องกิจประจำวันของคนไทย (ออก 8 กันยายน 2484)

ฉบับที่ 12 เรื่องการช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก คนชรา และคนทุพพลภาพ (28 มกราคม 2485)

การริเริ่มนำเอาแนวคิดชาตินิยมเข้ามาสู่ประเทศไทยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ก่อปรกับความเป็นเผด็จการดังที่นายกรัฐมนตรีจะมีอำนาจ สิทธิขาดในการกำหนดนโยบายการบริหารบ้านเมือง พบได้ว่า มีการสร้างคำ หรือข้อความสำคัญนำมาใช้ในการตอกย้ำแนวคิดและให้ความชอบธรรมแก่ตัวจอมพล ป. พิบูลสงคราม ปรากฏตามคำกล่าว ประกาศ สุนทรพจน์ คำปราศรัยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม แถลงการณ์รัฐบาล และเอกสารอื่นๆของรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดชาตินิยม รวมทั้งสื่อต่างๆ เช่น “เชื่อผู้นำชาติพ้นภัย” โดยหลังจากประเทศไทยที่เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 กับญี่ปุ่น จอมพล ป. พิบูลสงครามเคยกล่าวไว้เมื่อปี 2485 ความว่า

“... ญี่ปุ่นมีเครื่องยึดมั่นอยู่ คือพระเจ้าแผ่นดินของเขา ของเราไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดแน่นอน ที่มีอยู่คือชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และรัฐธรรมนูญ ชาติก็ยังไม่มีความมั่นคง ศาสนาก็ไม่ทำให้คนถึงกับเสื่อมใส พระมหากษัตริย์ก็ยังเป็นเด็ก เห็นแต่รูป รัฐธรรมนูญก็เป็นสมุดหนังสือ เวลาบ้านเมืองคับขันจะเอาอะไรเป็นเครื่องยึดก็ไม่ได้ ผมจึงให้ตามนายกรัฐมนตรี...”

(คำปราศรัยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม,
25 เมษายน พ.ศ. 2485)

สำหรับการตอกย้ำแนวคิดชาตินิยมในรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงครามทั้งสองช่วงนั้น ลามารถสังเกตได้ถึงการให้ความสำคัญในความเป็นชาติ ผ่านสัญลักษณ์ที่แตกต่างกัน โดยอาศัยสื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือหลัก จึงเป็นที่มาของการมีและใช้สื่อมวลชนเพื่อการ “สร้างชาติ” กล่าวคือ มีสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ เพื่อการสนับสนุนเป้าหมายของรัฐ และเป็นจุดผลักดันให้เกิดเทคโนโลยีการสื่อสารใหม่ๆด้วย

ช่วงแรก พ.ศ. 2481-2487 ได้เกิดการเรียกร้องดินแดนคืนจากฝรั่งเศส ช่วงนี้กล่าวได้ว่าเป็นช่วงที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก สุนทรพจน์และคำปราศรัย ต่อนิสิต นักศึกษา ตลอดจนประชาชนชาวไทย ในการแสดงจุดมุ่งหมายเพื่อเรียกร้องดินแดนคืน สามารถรวมพลังของคนใน

ประเทศและก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของราษฎรไทย ชาตินิยมในช่วงนี้จึงถูกเชื่อมโยงเข้ากับตัวผู้นำและความเป็น "อารยะ" แฝงไว้ซึ่งระบบทหาร สืบเนื่องจากความต่อนหนึ่งของสุนทรพจน์ทางวิทยุกระจายเสียง แก่ปวงชนชาวไทย เรื่องการปรับปรุงเขตแดนด้านอินโดจีน เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2483 ความว่า

"...ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้พี่น้องทั้งหลายใส่ใจไว้จงมาก คือขอได้ระลึกว่าเราไทย เราเป็นอารยะประเทศ และคนไทยก็เป็นอารยะชนแล้ว ฉะนั้นเราจะต้องปรับปรุงตัวของเราทุกคนให้เข้ากับความเป็นอารยะของเราทุกคน เช่นการแต่งกายในที่ชุมชน เป็นต้น เราต้องใช้ของไทย แต่งอย่างไทย ไม่ปล่อยให้ร่างการปราศจากสิ่งปกปิด เช่นไม่สวมเสื้อ เป็นต้น หรือนุ่งโสร่ง ซึ่งไม่ใช่ธรรมเนียมของไทย และอื่นๆ ฯลฯ รวมความว่าวัฒนธรรมของไทยจะต้องรื้อฟื้นกันขึ้นมาปฏิบัติให้เข้มแข็งเป็นผลเห็นทันตา..."

(สุนทรพจน์ทางวิทยุกระจายเสียง เรื่องการปรับปรุงเขตแดนด้านอินโดจีน, 20 ตุลาคม 2483)

ความเป็นอารยะในยุคของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ถูกเชื่อมเข้ากับรูปลักษณ์และปรากฏกายภายนอก ยุคนี้จึงพบคำวิงวอน สุนทรพจน์ที่เกี่ยวกับการแต่งกายของคนในชาติหลายฉบับ รวมทั้งออกเป็นประกาศ แถลงการณ์รัฐบาลและกฎหมายเรื่องการแต่งกายโดยเฉพาะ และกล่าวได้ว่าชาตินิยมในช่วงนี้ มีการปลุกฝัง เผยแพร่ รณรงค์กัน โดยเน้นเรื่องการแต่งกายตามแบบสากลมากกว่าทุกยุคสมัย

ช่วงหลัง พ.ศ. 2491-2500 เป็นช่วงหลังจากความปราชัยในสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้ดินแดนที่เคยได้รับกลับคืนมา ต้องตกเป็นของฝรั่งเศสเช่นเดิม หลังจากนั้นมหาอำนาจของโลกต่างแบ่งแยกเขตแดนตามระบอบการปกครองตามอุดมการณ์ทางการเมืองของตน นำไปสู่ความขัดแย้งในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ระหว่างอุดมการณ์ในลัทธิประชาธิปไตย ที่มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ กับลัทธิคอมมิวนิสต์ที่มีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำ โลกถูกแบ่งออกเป็น 2 ค่าย คือ ค่ายเสรีประชาธิปไตย และค่ายคอมมิวนิสต์ เข้าสู่ยุคสงครามเย็น เกิดการสงครามขึ้นในภูมิภาคต่างๆของโลก เช่นสงครามเกาหลี ยุคนี้เองที่ประเทศไทยต้องเฝ้าระวัง และสกัดกั้นการครอบงำการแทรกซึม

จากลัทธิคอมมิวนิสต์ ชาตินิยมในยุคนี้ จึงถูกโยงเข้ากับเรื่องลัทธิการเมือง โดยมีจุดยืนที่ระบอบประชาธิปไตยเป็นสัญลักษณ์สำคัญ

คำถามนำการวิจัย

1. วาทกรรมในเรื่องชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้นิยามความหมายของอุดมการณ์ "ชาตินิยม" ไว้อย่างไร
2. รูปแบบ และลักษณะภาษาทางการเมือง ของจอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอุดมการณ์ "ชาตินิยม" ของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในบริบททางการเมืองการปกครอง สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม
2. เพื่อวิเคราะห์วาทกรรมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในด้านรูปแบบ องค์ประกอบทางวาทกรรม และลักษณะภาษาทางการเมืองในการเน้นน้ำใจเพื่อสร้างอุดมการณ์ชาตินิยม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์จาก

1. เอกสารบันทึกคำกล่าวสุนทรพจน์ คำปราศรัย และสาส์น ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงครามที่เกิดขึ้นในสมัยรัฐบาลของจอมพล ป. พิบูลสงคราม (พ.ศ. 2481-2487, 2491-2500)
2. ข้อเขียนของจอมพล ป. พิบูลสงครามที่เกี่ยวข้องกับนโยบายชาตินิยม

ข้อตกลงเบื้องต้น

ทำการศึกษาเฉพาะเอกสารบันทึกคำกล่าว สุนทรพจน์ คำปราศรัย และสาส์นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในขณะที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ไม่รวมถึงเอกสาร แถลงการณ์ของรัฐบาลขึ้นอื่นๆ ตลอดจน คำขวัญ วาทกรรม สุนทรพจน์เรื่อง เดียวกันกับข้างต้นที่ออกโดยบุคคลอื่น

ข้อจำกัดของการวิจัย

เอกสารที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์เป็นเอกสารเก่า และอยู่ในสภาพที่ชำรุดทรุดโทรม ไม่สามารถยืมออก หรือทำสำเนาโดยการถ่ายเอกสารตามปกติ เช่น เอกสารทั่วไป จึงจำเป็นต้องใช้วิธีถ่ายภาพเก็บไว้ จากนั้นจึงนำมาอัดสำเนาภาพ เรียบเรียงใหม่อีกครั้ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง อุดมการณ์ชาตินิยม จากวาทกรรมในเรื่องชาตินิยมของรัฐบาล
2. นำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ทางวาทวิทยา กับผู้นำทางการเมือง จากสุนทรพจน์ในเรื่องชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม
3. นำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง รูปแบบ องค์ประกอบทางวาทกรรมและลักษณะภาษาทางการเมืองในการโน้มน้าวใจเพื่อสร้างอุดมการณ์ชาตินิยม ในสมัยที่จอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการศึกษาจากบันทึกเอกสารในสมัยที่จอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรี โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามบริบทหลักทางสังคม ได้แก่ การเมืองการปกครอง วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจ ศึกษา รูปแบบของวาทกรรม และลักษณะภาษาทางการเมือง

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

ในการศึกษานี้ได้แบ่งขั้นตอนออกเป็น 5 บท คือ

- บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงสภาพปัญหา วัตถุประสงค์ในการศึกษา สมมุติฐานในการศึกษา กรอบแนวคิดวิธีการดำเนินการศึกษา ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และการนิยามศัพท์
- บทที่ 2 แนวความคิดเรื่องชาตินิยม แนวคิดเรื่องอุดมการณ์ แนวคิดเรื่องการสื่อสารทางการเมือง องค์ประกอบของวาทกรรม การโน้มน้าวใจ และ ภาษากับการเมือง
- บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย ข้อมูลวาทกรรมชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่ใช้ทำการศึกษา
- บทที่ 4 ข้อมูลที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของประเทศไทย ก่อนที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม ในบริบท ด้านการเมืองการปกครองวัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจน ประวัติของจอมพล ป. พิบูลสงคราม รวมทั้งสรุปย่อวาทกรรมที่ได้ทำการศึกษา และ อภิปรายผลการศึกษาตาม วัตถุประสงค์ 2 ข้อ: 1. การนิยามความหมายของ "ชาตินิยมในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม 2. การวิเคราะห์ วาทกรรมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในด้านรูปแบบวาทกรรม และลักษณะภาษาทางการเมืองในการโน้มน้าวใจเพื่อสร้างอุดมการณ์ชาตินิยม
- บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

นิยามศัพท์

วาทกรรมชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม หมายถึง คำกล่าว สุนทรพจน์ คำปราศรัย สารสั้น และข้อเขียนของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดชาตินิยม ซึ่งออกในปี พ.ศ. 2481-2487, 2491-2500

ชาตินิยม หมายถึง แนวคิด ลัทธิ วิธีการที่มีจุดประสงค์เพื่อการรวบรวม สร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติ

วัฒนธรรม หมายถึง วัฒนธรรมที่จอมพล ป. พิบูลสงครามได้วางแนวทางประเพณีปฏิบัติ ทั้งที่เป็น วัฒนธรรมอันสะสม สืบทอด จากสังคมไทยเดิม และวัฒนธรรมใหม่ที่ได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง ผสมผสาน เพื่อการดำเนินนโยบายชาตินิยมของรัฐ

วัฒนธรรมดั้งเดิม หมายถึง วัฒนธรรมไทยที่ได้รับการยอมรับ ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษ

วัฒนธรรมสากล หมายถึง วัฒนธรรมตะวันตกที่จอมพล ป. พิบูลสงครามได้นำเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย

บริบททางการเมืองการปกครอง สังคมและเศรษฐกิจ วัฒนธรรม หมายถึง สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ปรากฏในสมัยการปกครองของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ตั้งแต่ พ.ศ. 2481-2487 และ พ.ศ. 2491-2500

รูปแบบทางวาทกรรม หมายถึง ชนิด หรือลักษณะการเขียนที่ปรากฏในวาทกรรมเกี่ยวกับชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม

ลักษณะภาษาทางการเมือง หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อจุดประสงค์ทางการเมืองที่ปรากฏในวาทกรรมชาตินิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม